

Mentünk a hídon át. Azt mondtad, régen így van.
Mondtam, hogy velem is. Mentünk tovább a hídon.
Előre néztünk, mint akik nagyon sietnek.
Elment egy villamos, feldübörgött a járda.

Szürke volt a folyó, uszályok ringatóztak.
Bizonyos dolgokat nem lehet befejezni.
Jött egy sirály, leszállt, elhúzott egy biciklis.
Eltelt egy évtized, néptelen volt a rakpart.

Az égbolt változó, gomolygó háttérében,
mint álomszkenneren, úszott egy évtized.
Jött még egy villamos, feldübörgött a szívem,
hullámzott lent a víz a rezgő híd alatt.

Tóth Krisztina

(Budapest, 1967):
verset, prózát, színpadi
műveket és gyerekköny-
veket egyaránt ír. Műveit
több mint tizenöt nyelv-
re fordították, regényei
és novellái olvashatók
többek között német,
francia, lengyel, finn,
svéd, cseh és spanyol
nyelven is. Utóbb
megjelent kötetei: *Ünnep*
(versek Lator László válo-
gatásában, 2017), *Fehér*
farkas (novellák, 2019),
Járványmese (2020).

Tóth Krisztina De
fato című verséről
tanulmányt közlünk jelen
lapszámunkban.